

като превързахъ здраво жицата ѝ въ основата на стълба — по тунелъ развихъ макарата дотукъ. . .

— Герасиме, — почти просълзенъ му каза ротниятъ, поразенъ отъ безстрашието и геройството на този български синъ — ти записа най-голѣмия подвигъ за ротата. Хайде сега влѣзъ въ землянката да се стоплишъ и отпочинешъ.

* * *

Минутка следъ това свързането се включи въ аппарата и цѣли единадесетъ дни нашиятъ телефоненъ постъ прислушваше неприятелскитѣ разпореждания и ги предаваше назадъ въ щаба, а телефонната землянка се удостои съ посещението на нѣколцина висши началници, за да видятъ тунела и героя, свързанъ съ него.

На петия день отъ това произшествие дружината биде строена. Командирътъ извика името на Герасимъ. Той излѣзе съ твърди и самоувѣрени крачки. Предъ очитѣ на толкова другари и началници дружинниятъ разтълкува неговия подвигъ, цѣлуна го и окачи на гърдитѣ му „Златенъ кръстъ за храбрость“.

Тунелътъ — това бѣше вече не редникътъ, а подофицерътъ Герасимъ Дойчиновъ, който не остана по-назадъ отъ баща си.